

γὴν λύσσης βλέποντες τὴν αὐθάδειαν τοῦ Διδιέ· ἤθελαν νὰ ὀρμήσωσι κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτος ἐκράτησεν αὐτοὺς ἀποτόμως, τείνων τὴν αἰχμὴν τῆς μαχαίρας εἰς τὸν λαιμόν των.

— Τὰ ξίφη! τὰ ξίφη! ἀνέκραξαν οἱ θωρακοφόροι.

Εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην ὁ νάνος ἐκάγχασε παταγωδῶς, οἱ δὲ στρατιῶται, οἵτινες ἐστραφησαν ἔν' ἀναλάβωσι τὰ ὄπλα αὐτῶν, ὀπισθοδρόμησαν ἐκπληκτοὶ βλέποντες εἰς τὴν θέσιν, ἐν ᾗ εἶχον ἀποθέσει αὐτά, δύο καλὰ μους σταυροειδῶς.

— Προδοσίᾱ! ἀνεκράυγασαν μετ' ὧν.

— Ὑπερασπισθῆτε! εἶπεν ὁ κυνηγός, ὅστις ἀγνοῶν τὰ συμβαίνοντα, ὠργίζετο μὴ βλέπων τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ξιφουλκοῦντας· ὑπερασπισθῆτε, ἢ σὰς φονεύω ἀνευ οἴκτου!

— Ἀλλ' ὡς βλέπετε, εἶπεν ὁ Γουλὰρ κύπτων πρὸ τοῦ Διδιέ, τὸ κατηραμένον αὐτὸ ἐξάμβλωμα μὰς ἔκλεψε τὰ ξίφη καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ κτυπηθῶμεν.

— Δὲν θὰ κτυπήσετε ἀόπλους ἐχθρούς, προτίθηκεν ὁ Φοσέ· θὰ ἦτο ἀνάξιον δι' ἕνα εὐγενῆ.

Ὁ Διδιέ ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Ἐχετε δίκαιον, ὑπέλαβε, θέτων τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην καὶ νεύων τοὺς χωρικοὺς νὰ πλησιάζωσι.

— Σεῖς δὲν εἴσθε εὐγενεῖς;

— Καθόλου, νέε αὐθέντα μας, ἀπήντησεν ὁ Μαρσέλ γελῶν βλακωδῶς.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Διδιέ, λάβετε τὰ ρόπαλά σας καὶ κτυπήσατε ἀσπλάγχχνως αὐτοὺς τοὺς κηφήνας.

— ὦ! μ' ὅλην μας τὴν καρδίᾱ!

Καὶ ὀπλιζόμενοι διὰ τῶν ροπαλίων αὐτῶν ἐπέπεσον λυσσαλέοι κατὰ τῶν θωρακοφόρων, οἵτινες εἰς μάτην ἐξέφερον φοβρὰς ἀπειλὰς.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἑστιάτοριον «Ἰωάννινα».

Ἦτο ὀμιχλώδης καὶ ὑγρὰ τῆς Πετροπολέως ἐσπέρα.

Μέλας ζοφώδης οὐρανὸς ἐπέχεεν ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ καὶ πηλῶδους ἐδάφους ὑγρασίαν τινὰ μεμιγμένην ἐκ χιόνος καὶ βροχῆς.

Ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, παρὰ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ κατῴκει ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ,

πρὸ μίᾳς ἡδὴ καὶ ἡμισείας ὥρας περιεπατεῖ ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, θεωρῶν συχνάκις πρὸς τὸν πυλῶνα.

Προφανῶς, ἡ ἀνέμενεν ἢ κατεσκόπευε τινά.

Ἐπὶ τρεῖς ἡδὴ ἐσπέρας κατὰ σειρὰν «ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος» ἀνεφαίνετο μετ' ἀκριβεῖας ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως καὶ ἐπελαμβάνετο τοῦ βραδέος βηματισμοῦ του, παραμερίζων ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου λιμναζόντων ὑδάτων καὶ πάντοτε παρατηρῶν ὑπὸ τὸν πυλῶνα. Ἀλλὰ, πιθανῶς, μέχρι τοῦδε ὁ σκοπὸς τῶν περιπάτων του δὲν εἶχε κατορθωθῆ, καθότι, πλανώμενος ἐκάστοτε ἐπὶ δύο ὥρας, παρήτει ἐν ἀθυμίᾳ τὴν θέσιν του καὶ κατήρχετο τὴν κλίμακα τοῦ πλησιεστέρου οἴνοπωλείου, ὅπως διὰ τινων ποτηρίων βότκας θερμάνῃ τὸν ψυχρανθέντα στόμαχόν του.

Κατὰ τὴν παροῦσαν ὅμως περίστασιν αἱ προσδοκίαι τοῦ ἀγνώστου, φαίνεται, ὅτι δὲν ἀπέβησαν μάταιαι. Βηματίζων οὗτος, ἐστράφη πρὸς τὸν πυλῶνα καὶ παρετήρησεν αἶφνης ὅτι ὑπ' αὐτὸν ἐξέρχεται ἀνὴρ φορῶν θερινὸν ἐπανωφόριον.

Μετὰ τάχους καὶ ἐπιφυλάξεως ἐπλησίασεν οὗτος καὶ ἔστη παρὰ τὴν πύλην ὅπως ἀναμείνῃ τὸν διελθόντα ἄνδρα.

Ἐκεῖνος διήλθεν ἐγγύς. Ὁ κατὰσκοπος ὀξυδερκῶς, ἀλλὰ μετὰ προφυλάξεως, καὶ σχεδὸν ἀκαριαίως, παρετήρησε τὴν μορφὴν τοῦ διαβάντος, καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν κατὰ δέκα βήματα, ὅπως μὴ παρατηρηθῇ, συγχρόνως δὲ ὅπως ἀπολέσῃ τὰ ἔχνη τοῦ ἡμεῖς τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον ἀνθρώπου.

Ἡ ὁδοπορία αὕτη δὲν ὑπῆρξε μακρά, διότι τὸ ἀκολουθούμενον ὑποκείμενον ἀκριβῶς κατήλθε τὴν κλίμακα ὑπογείου, ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ ὁποίου ἐρυθρὰ ἐπιγραφὴ ἐδήλου, ὅτι ἐνταῦθα ὑπάρχει «τὸ Ἑλληνικὸν ἐστιάτοριον Ἰωάννινα».

Ὁ ἀκολουθῶν τὸν φέροντα θερινὸν ἐπανωφόριον, ἀνέμεινε ἐπὶ δύο λεπτὰ παρὰ τὴν θύραν, καὶ κατήλθεν ὡσαύτως εἰς τὸν «λάκκον» ὅπου καὶ ἠφανίσθη ὀπισθεν τῆς ὑαλοφράκτου θύρας.

Ἐνταῦθα, ἔλαβεν οὗτος θέσιν παρὰ τινὰ κενὴν τράπεζαν καὶ ἐπεσκόπησε μετὰ προσοχῆς πανταχοῦ.

Τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον ἴστατο ἔμπροσθεν τοῦ κυλικείου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον ἔωλα τραγήματα (butterbrot) καὶ διάφορα ἐλεεινὰ ἐδώδιμα λίαν ὑπόπτου ποιότητος.

Τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον συνεχίζει μετὰ τοῦ Ἑλλήνος ξενοδόχου, ὅστις ἐν πλήρει συνειδήσει περὶ τῆς ἑλληνικῆς ὑπεροχῆς του, ἐκάθητο ὀπισθεν τοῦ κυλικείου.

Παρακαλῶ, μοῦ δίδετε ἕνα ποτηράκι βότκα καὶ μίαν κοτελέτα; Μετὰ συστολῆς καὶ ἡρέμα ἠρώτησεν ὁ μὲ τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον ἄνθρωπος, μετὰ παρακλητικοῦ καὶ ἐνδοιάζοντος ὕφους.

Ὁ Ἑλλήν ἐστρεψε μόνον τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του καὶ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποταθεῖσαν παρακλήσιν.

— Παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε βότκαν καὶ κοτελέταν, ἐπανέλαβεν ὁ ἐπισκέπτης.

— Τί;... κοτελέταν; ἠξίωσεν ἐπὶ τέλους νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὸν ὁ μεγάλοφθαλμος Ἕλλην.

— Ναί· παρακαλῶ... καὶ βότκαν... πεινῶ φοβερά! δι' ἐπιμελετημένης καὶ αἰμύλου φωνῆς ἐπρόσθεσε τὸ ἐπανωφόριον.

— Τὰ χρήματα, παρακαλῶ! μετὰ δυσπιστίας καὶ ραθυμῶς ἐδήλωσεν ὁ Ἕλλην εἰς τὴν παρακλήσιν ταύτην.

— Ἀλλὰ... Σπυριδῶν Ἀγγελοσόβιτς, σεῖς μέχρι τοῦδε εἴσθε τόσο καλός, μοῦ ἐκάματε μίαν μικρὰν πίστωσιν... Ὁ γρήγορα θὰ λάβω καὶ χρήματα καὶ κατ' αὐτὰς θὰ σὰς ἐξοφλήσω.

— Καμμίαν πίστωσιν δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω... τίποτε δὲν σας δίδω χωρὶς χρήματα, οὔτε μιά ἐλήᾱ!... Ξεῦρετε πόσα πλέον μοῦ χρεωστεῖτε; Δεκαπέντε ρούβλια! Δὲν κάμνω πλέον πίστωσιν.

— Δι' αὐτὴν τὴν φορὰν τοῦλάχιστον ἐμπιστευθῆτέ μου!

— Καλὰ! ἀλλὰ ἄλλη φορὰ, σὰν τίμιος Ἕλλην σὰς λέγω, πίστωσιν δὲν σὰς κάμνω.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ ἄγνωστος, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, μετὰ προσοχῆς ἀκούων τὴν παρὰ τὸ κυλικεῖον συνδιάλεξιν ἐπλησίασεν.

— Βότκαν! λακωνικῶς διέταξεν οὗτος, δειξας διὰ τοῦ δακτύλου μέγα ποτήριον, καὶ ἤρξατο θεωρῶν ἀτενῶς κατὰ πρόσωπον τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ ἐπανωφόριον, δεικνύων ὅτι δῆθεν προσπαθεῖ νὰ μάθῃ καὶ πεισθῇ ἂν πράγματι τῷ εἶνε γνωστὸν τὸ πρόσωπον τοῦτο.

— Νομίζω, ὁ κύριος Κόροβοφ; εἶπεν οὗτος μετὰ προσηνοῦς μειδιάματος.

— Ναί... εἶμαι... ὁ Κόροβοφ, οὐχὶ προθύμως καὶ δισταζὼν ἀπεκρίθη τὸ ἐπανωφόριον, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἔσχε ἔτι τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ, τίνος ἕνεκεν ἐπλησίασεν αὐτόν, τί θέλουσι παρ' αὐτοῦ καὶ πῶς δέον νὰ ἀπαντήσῃ καὶ προσενηχθῇ.

— Εἴσθε σεῖς λοιπὸν ὁ Κόροβοφ; Ὡστε δὲν ἠπατήθη... Ἐπιτρέψατε νὰ θλιψῶ τὴν χεῖρά σας!

— Ἀλλὰ... συγγνώμην... μὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν...

— Ἀφήσατε τώρα, παρακαλῶ, τὰς τιμάς! Εἴμεθα ἄπλοῖ ἄνθρωποι, καὶ δι' ἡμᾶς αὐτὰ εἶνε πολυτέλεια· δόσετέ μου μόνον τὸ χεῖρ σας νὰ τὸ σφίξω, διότι σὰς ἐκτιμῶ!

Καὶ ὁ Κόροβοφ ἠσθάνθη ὅτι ἔλαβον τὴν χεῖρά του καὶ ἤρξαντο θλίβοντες καὶ σεῖοντες αὐτήν.

Παρετήρησε τὸν ἄγνωστον, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τῷ ἐφάνη γνωστόν. Προσπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ καὶ πότε συνήνητησε τὸν κύριον τοῦτον.

— Πῶς, δὲν με ἀναγνωρίζετε; ἡ δὲν θέλετε νὰ με ἀναγνωρίσετε;... Ἐλα τώρα, ἄς λείψουν εἰς ἐμὲ ἡ τσερεμόνιαις, διότι σὰς τὸ εἶπα πλέον ὅτι ἐγὼ σὰς γνωρίζω. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀντιζίστροφ... Ἐν-

θυμεισθε, εἶχον ἔλθει νὰ σᾶς ἐνταμώσω δι' ὑπόθεσιν τινὰ ἐκ μέρους τοῦ Σνίτσλη.

Ὁ Κόροβοφ ἀνεμνήσθη τὰ πάντα καὶ ἀπέσυρε ξηρῶς τὴν χεῖρά του.

Ἡ συνάντησις αὕτη προῦξένησεν αὐτῷ δυσάρεσκεϊαν.

— Ναί, σᾶς ἐκτιμῶ! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ἀντιζίστροφ, δι' ἀψευδοῦς ὕφους βαθείας πεποιθήσεως, ἀλλὰ σεῖς δὲν μαντεύετε διατί! Ἐντούτοις ἐγὼ σᾶς ἐκτιμῶ κυρίως, διότι τότε ἐπύσατε εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνον τὸν προνομιοῦχον μασκαρᾶν! Εἴσατε σεῖς ὁ πρῶτος, ὅστις ἐξετελέσατε τὴν εὐγενῆ ταύτην πράξιν, ὅστις δὲν ἐπέτρεψεν ἀτιμωρητὴ νὰ περιυβρίσῃ τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητά του! Ἴδου διατί θλίβω τὴν ἔντιμον χεῖρά σας!

— Λέγετε περὶ τοῦ κ. φὸν Σνίτσλη; ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ.

— Μάλιστα! περὶ τοῦ κ. φὸν Σνίτσλη, τοῦ διασήμεου δικηγόρου καὶ «πολυσεβάστου συνεργάτου μας», ὡς τὸν ἐξαίρει ὁ Τσέμς· περὶ αὐτοῦ, ἀκριβῶς περὶ αὐτοῦ, περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου καὶ μασκαρᾶ, σᾶς λέγω!

— Ἀλλὰ... δὲν εἴσατε νομίζω βοηθός του;

— Ναί, κατὰ δυστυχίαν, ἐχρημάτισα βοηθός του, δηλαδή, νὰ εἶπω ὀρθώτερον, αὐτὸς ἐξεμεταλλεύετο τὸν κόπον καὶ τὰς γνώσεις μου. Ἀλλὰ ἔξευρετε τί συνέβη μετὰ μὲς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας; Εἰργαζόμην εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἡ θύρα, ἔξευρετε, ἦτον ἀνοικτὴ, λοιπὸν ὅλα αὐτὰ βέβαια τὰ ἐβλεπον καὶ τὰ ἤκουον! Χὰ-χὰ-χὰ... Μόλις σεῖς τὸν εἴχετε πτύσει καὶ ἀναχωρήσει, νὰ σοῦ τον κ' ἔρχεται πρὸς ἐμέ· «Ἀκούσατε, μοῦ λέγει, εἰδατέ;» Ἦκουσα, τοῦ λέγω, καὶ εἶδα! — «Νὰ εἴσατε μάρτυς! Αὐτὸν τὸν κύριον, λέγει, πρέπει νὰ τὸν βάλλωμε στὸ κουτί!» Γιατί; τοῦ λέγω ἐγώ. — «Γιατί μ' ἔπτυσε στὰ μούτρα;» Ἰσα-ἰσα, δι' αὐτὸ τὸν ἐκτιμῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς, τοῦ λέγω, διότι ἐπὶ τέλους εὐρέθη ἓνας εἰλικρινὴς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος δὲν ἐδίστασε νὰ σᾶς ἐκδηλώσῃ κατὰ πρόσωπον ὅτι ἔπρεπε πρὸς τὸ ἄτομόν σας, ὡς πρὸς ἐμέ δέ, σᾶς λέγω, ὅτι πολὺ ἐχάρην, διότι ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου λαμβάνω ἀφ' ὧν νὰ σᾶς δηλώσω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς καμμίαν ἐργασίαν δὲν θέλω νὰ ἔχω μαζὺ σας. Καὶ σοῦ τὸν ἀρχίζω, καὶ τοῦ ψάλλω, ποῦ τὸν ἔκαμα καὶ δὲν τοῦ ἔμεινε δροσιὰ στὸ στόμα, ποῦ λέγουν! Ὅλα, ὅλα ὅσα εἶχα μέσα μου τοῦ τᾶψαλλα κ' ἔπειτα τὸν ἐχαίρετιστα ὅπως τοῦ ἔπρεπε κ' ἔφυγα. Οὕτω, λοιπόν, ἂν θέλετε, σεῖς πρῶτος ἐδώσατε κάπως, μίαν ὥθην εἰς τὴν τύχην μου καὶ ἰδού διατί σᾶς ἐκτιμῶ ἀληθῶς! Σᾶς εἶμαι κάπως εὐγνώμων, διότι ἀπηλλάχθην ἀπὸ τὸν ἀθλίον αὐτόν, καὶ δι' αὐτὸ τώρα σᾶς ἐκφράζω τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην μου!... Ἄς γείνωμεν γινώριμοι, καὶ ἀκολουθῶς ὅταν γνωρίσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἴσως γείνωμεν καὶ φίλοι! Λοιπόν, τώρα, χάριν τῆς πρώτης γνωριμίας μας, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς προτείνω νὰ

πιοῦμε μαζύ. — Δύο ποτήρια βότκας! μεγάλα! διέταξεν ἐν τέλει ὁ κ. Ἀντιζίστροφ, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ἑλληνα.

— Διὰ λογαριασμὸν τίνος; ἰδικόν σας ἢ τοῦ κυρίου; δυσπίστως καμμῶν τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὸν Κόροβοφ, ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος «τῶν Ἰωαννίνων».

— Δι' ἰδικόν μου, ἐννοεῖται, ἀφοῦ διατάσσω ἐγώ! μετὰ πειθοῦς παρετήρησεν ὁ Ἀντιζίστροφ.

Ἡ βότκα προσεφέρθη ἄνευ βραδύτητος. Οἱ νέοι γινώριμοι συνέκρουσαν τὰ ποτήρια καὶ ἔπιον. Ὁ Κόροβοφ, μετὰ λαιμαργίας πεινῶντος ἀνθρώπου, ἔφαγε τεμάχιον ἐώλου ζακούσκας. Ἀλλὰ τὸ τεμάχιον τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἐγαργάλισε τὴν ὀρεξίν του.

— Φέρετέ μου, παρακαλῶ, κοτελέταν... καὶ λογαριαζόμεθα... ἡρέμα καὶ συνεσταλμένως ἀπετάθη οὗτος πρὸς τὸν ξενοδόχον, ἐνδοιάζων νὰ ζητήσῃ μεγαλοφῶνως ἐνώπιον τοῦ νέου γινώριμου του.

— Δὲν ὑπάρχει πίστωση!... Τὸ εἶπον πλέον ὅτι δὲν εἴμπορῶ.

— Τί τρέχει; Τί, σᾶς διαπραγματεύεται, βλέπω, ἐκεῖνος; Καὶ ἄνευ φιλοφρονήσεως ἐπέδειξεν ὁ κύριος Ἀντιζίστροφ διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ξενοδόχον. Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἔχετε λόγια μαζύ του!... Ἐπιτρέψατέ μου ν' ἀναλάβω ἐγὼ αὐτὴν τὴν δουλειά! Τί ἐπιθυμεῖτε; Βιδελίσια κοτελέταν; Δόσατέ μας δύο μερίδας κοτελέτας!

Ὁ Κόροβοφ συνεστάλη αὐθις, αἰσθανόμενος τὴν πείναν καὶ τὴν ἀνέχειάν του. Εὐρίσκετο εἰς δυσάρεστον θέσιν ἐνώπιον τοῦ Ἀντιζίστροφ, διότι ὁ ξένος οὗτος ἄνθρωπος ἐκὼν ἄκων, ἐκ πρώτης στιγμῆς θὰ παρετήρει ὅλην τὴν οὐσίαν τῆς θλίβε- ρᾶς καταστάσεώς του.

— Παρακαλῶ, μὴ συστήλεσθε! φιλικῶς ἐπρότεινεν ὁ Ἀντιζίστροφ. Συγγνώμην, ἴσως δὲν ἔχετε χρήματα μαζύ σας· ἀλλ' αὐτὸ εἴμπορεῖ εἰς κάθε ἓνα νὰ συμβῇ!... Εἴμεθα ἀμφότεροι, φίλε μου, ἄνθρωποι τῆς δουλειᾶς, εἴμεθα ἀμφότεροι ἐργάται τῆς ἐντίμου ιδέας, καὶ διὰ τοῦτο, πολὺ καλὰ ἐννοοῦμεν τὴν γενικὴν κατάστασίν μας. Σήμερον τοῦτο συμβαίνει εἰς σᾶς, αὐριοῦ ὅμως εἴμπορεῖ νὰ τύχῃ καὶ εἰς ἐμέ... Πιθανῶς, ἂν εἴχατε σεῖς χρήματα, κ' ἐγὼ δὲν εἶχον, σεῖς δὲ βλέποντες ὅτι ἐγὼ θέλω νὰ φάγω, ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ ἠρνήσθῃ νὰ μοῦ προσφέρετε ἓνα κομμάτι κρέας... Ἔτσι εἶνε βλέπετε!

Ὁ Κόροβοφ συνήνεσεν ἄνευ λόγων, δι' ἐνὸς μόνον συνεσταλμένου μειδιήματος εὐγνωμοσύνης.

— Καὶ βέβαια, ἔτσι εἶνε! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ἀντιζίστροφ. Διὰ τοῦτο ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ ἀρνήσθῃτε νὰ γευματίσετε μαζύ με ἓνα συνάδελφόν σας. Δύο καλαὶς κοτελέτας, μίαν μπουτηλίτσα βότκας καὶ μύρραν! Νὰ φέρετε ὅλα αὐτὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τραπέζι! μετ' ἀξιώσεως διέταξεν οὗτος τὸν ξενοδόχον.

Μετ' ἀνεκφράστου ἡδονῆς ἤρξατο τρώγων ὁ Κόροβοφ τὴν ἀθλίαν κοτελέταν.

Ἡ πείνα ὑπερεμάχησε τῆς τετριμμένης συστολῆς.

Ἡ θέσις αὐτοῦ ἀπὸ τίνος κατέστη λίαν δεινὴ.

Ἦρξατο μεθύων, παρεδόθη εἰς τὸ πάθος τοῦτο, καὶ δὲν ἠδύνατο, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀπαλλαχθῇ τούτου.

Ἀμεσος καὶ πρώτη συνέπεια τῆς ἐκλύσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἡ πρὸς τὴν εὐτελεῖ φιλολογικὴν ἐργασίαν του ἀμέλεια.

Ὁ Τσέμς ἤρξατο μορφαῶν. Ἐν τούτοις, εἰς τὸν Κόροβοφ συχνάκις ἐπήρχετο ἡ ἐπίμονος ἀνάγκη νὰ λαμβάνη προκαταβολικῶς παρὰ τῆς συντάξεως χρήματά τινὰ, ἵνα συντηρῇ τὴν φθειρομένην ὑπαρξίν του καὶ εὐχαριστῇ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πρὸς οἰνοποσίαν πάθους του.

Κατ' ἀρχὰς δὲν τῷ ἠρνήθησαν, ἀλλ' ὅτε ἡ πρὸς τὴν ἐργασίαν του ἀμέλεια καὶ αἱ καθυστερήσεις ἠῤῥξανον πάντοτε, αἱ δὲ προκαταβολαὶ ἐζητοῦτο συχνώτερον, τότε ὁ Τσέμς ἤρξατο ἐλαττώνων βαθμὴν τὰ ποσὰ τῶν προκαταβολῶν τούτων καὶ ἐπιτέλους, διέταξεν ὅπως τὸ γραφεῖον τῆς συντάξεως παύσῃ τοῦ λοιποῦ νὰ δίδῃ τοιαύτας τῷ Κόροβοφ. Ὁργισθεὶς ὁ Κόροβοφ ἤρξατο ἔτι μᾶλλον νὰ παραμελῇ τὴν ἐργασίαν του.

Ἐδέησε νὰ ὑποθηκεύσῃ τὰ ἔπιπλα καὶ φορέματά του, ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον τοῦτο ὀλίγον διήρκεσεν.

Ἐλθὼν ποτε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς συντάξεως, εὗρεν εἰς τὴν συνήθη θέσιν του νέον τινὰ συνεργάτην, ὁ δὲ γραμματεὺς μετ' ἐπισήμου τινὸς ζηρότητος, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι, συνεπεία τῶν συνεχῶν ἀπουσιῶν καὶ καθυστερήσεών του, ὁ κύριος Τσέμς, εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναθέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς ἄλλο, μᾶλλον ἀσφαλὲς πρόσωπον, καὶ ὅτι μετὰ λύτης τοῦ ὀφείλει νὰ τῷ ἀρνηθῇ περαιτέρω ἐργασίαν. Ὁ Κόροβοφ δὲν εἶχεν ἄλλο νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὑποκλιθῇ καὶ ἀναχωρήσῃ, ὅπερ καὶ ἔπραξεν ἀμέσως, μὲ πόνον καὶ χολὴν ἐν τῇ καρδίᾳ, ἀλλὰ μετ' ὑποταγῆς καὶ ἀναπολογήτως.

Ἐβλασφῆμει τὸν Τσέμς, ἀλλὰ συνησθάνετο ὅτι πρὸ παντὸς ἔπταιεν ὁ ἴδιος δι' ὅσα συνέβησαν, καὶ ὅτι ἤδη διατελεῖ ἄνευ προστασίας, ἐν τῇ συναισθήσει δὲ ταύτῃ ἐκρύπτετο νέα ἀφορμή, νέα παρόρμησις, ὅπως πνίξῃ τὴν θλίψιν του εἰς δύο ποτήρια.

Σύνειδεν ὅτι ἡ κατάστασις του βαθμὴν χειροτερεῖ, ὅτι κατέπιπτε καὶ ἤρχιζε νὰ κυλιέται ἐντὸς βδελυροῦ καὶ ἐκμυζώντος βορβοροῦ, δὲν ἤθελε ν' ἀνακύψῃ, νὰ ἀποσπασθῇ ἐκ τοῦ τέλματός του, νὰ ἀερισθῇ, νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλευθερώτερον, ν' ἀναλάβῃ μετὰ δραστηριότητος τὸ ἔργον του καὶ νὰ καταστῇ ἐκ νέου ἄνθρωπος.

Ἐκυριεύθη ὑπὸ πλήρους ἀπαθείας πρὸς ἑαυτόν, ὑπὸ πλήρους ἀσυμπαθείας πρὸς τὴν κατάστασίν του.

Ὅταν ἐγεννᾶτο τὸ ζήτημα, τί θὰ γείνη

ἀργότερα, καὶ πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ κατὰ-
στασις αὕτη; οὗτος μετὰ μειδιάματος ἀ-
διαφορίας ἔλεγεν καθ' αὐτόν:

— «Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ καὶ ὅπως καὶ
ἂν τελειώσῃ, δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ κατ' οὐ-
σίαν;

Ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του ἐκι-
νεῖτο ἐνίοτε ἡ συναίσθησις, ὅτι θ' ἀνεφαί-
νετο εἰς αὐτὸν καὶ ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐνέρ-
γεια, καὶ ὁ πόθος νὰ καταστῇ ἄλλος ἄν-
θρωπος ἄν...

Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ «ἂν» δὲν παρου-
σίαζεν αὐτῷ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα
πρὸς πραγματοποιήσιν αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ
«ἂν» ὑπεννοεῖτο ἡ ἐπ' ἀνόδοις εἰς τὴν προ-
τέραν ζωὴν μετὰ τῆς γυναικός, ἥτις πάν-
τοτε τῷ ἦτο προσφιλέως.

Ἄλλ' ἦτο τοῦτο ἀπραγματοποίητος ὁ-
νειροπόλησις, ἥτις κάποτε διὰ σκοτει-
νῆς τινος ὁδοῦ ὑπεῖρπεν εἰς τὴν ψυχὴν
του, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁποίαν ὠργίζετο καθ'
ἑαυτοῦ, καὶ ἀπεδίωκεν ἀπ' αὐτοῦ ὡς βδε-
λυρὸν τι ὄν, καίτοι ποθεινὸν ἐν τῷ κρυ-
πτῷ.

Ἡσυχύετο καὶ ὁ ἴδιος, διότι ἐν τῇ ψυχῇ
του δύναται ἀκόμη νὰ ἐμφωλεύῃ παρο-
μοία ἐπιθυμία. Ὅπως δὴποτε, πρὸς ἄ-
πειρον θλίψιν του, ἡγάπα πάντοτε τὴν
Λιουδομήαν, καὶ τὸ ἐπάραινον τοῦτο,
κραυγάζον ἐν αὐτῷ αἶσθημα, ἐξέθει αὐτὸν
νὰ πνίγῃ ἐν τῷ ὄνῳ τὴν πικρίαν του. Ὁ
Κόροδοφ ἐντελῶς ἠδιαφύρει ἤδη δι' ἄ-
παντα καὶ πρὸ παχτός δι' ἑαυτόν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Ἡ νύξ ἦτο διαυγὴς καὶ πλήρης ἀστέ-
ρων, ἀπὸ δὲ τοῦ μεγάρου ἔφθανον μέχρις
αὐτῶν οἱ μεθυστικοὶ ἄνθρωποι τῆς μουσικῆς.

— Felicissima notte! ἐφώναξέ τις
αἰφνης δι' ὀξέος καὶ διαπεραστικοῦ τό-
νου.

Ἐκπληκτος ὁ Ἐκαρτ ἐστράφη δεξιὰ
καὶ ἀριστερά, ἵνα ἴδῃ πόθεν ἤρχετο ἡ
γνωστὴ ἐκείνη φωνή, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἤ-
δυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ ἐντὸς τοῦ σκότους.

Πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπέστρεφε συνάδελ-
φός τις, ὅστις τὸν ἔχειν ῥετα.

Ἡ λέμβος ἔστη παρὰ τινὰ λιθίνην
κλίμακα. Δι' ἐνὸς πηδῆματος ὁ Ἐκαρτ
εὐρέθη εἰς τὴν ἀκτὴν ἀπέναντί του δὲ
εἶδεν οἰκίσκον, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἦτο ἡ-
μιάνοικτος. Ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν, ὅτε
μορφὴ τις, κεκαλυμμένη διὰ μανδύου, τῷ
ἔφραξε τὴν εἴσοδον.

— Μίαν λέξιν, πρὶν εἰσελθῆς!

Ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν ἐκεί-
νην. Ἦτο τῆς Φελιτσιτάς.

— Φελιτσιτά!

— Μίαν λέξιν, τῷ ἐπανέλαβε μετὰ

τρεμούσης φωνῆς. Εἰπέ μου τὴν ἀλή-
θειαν, σὲ ἐξορκίζω: Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ
Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ εἶνε ὁ ἐραστὴς τῆς
κομῆσσης τοῦ Σελλαμάρε;

Τί ἤκουε; μήπως ὠνειρεύετο; Πῶς ἡ
Φελιτσιτά, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, τὸν
ἠρώτα περὶ τοιούτων πραγμάτων;

— Ἀλλά, φιλάτη, τί...

— Εἰπέ μου, τῷ ἐπανέλαβεν ἡ κόρη
διὰ φωνῆς, ἥτις ὁλονὲν ἔτρεμε περισσότε-
ρον, ναί, ἢ ὄχι;

— Ὅχι! Μὰ τὸν οὐρανόν, ὄχι! ἀλλὰ
ποῖος ἐτόλμησεν;...

— Ἐπανάλαβέ το! εἰπέ το! μὴ παύης
νὰ τὸ λέγῃς, τῷ ἐφώναξε περιχαρῆς ἡ
Φελιτσιτά: ὀρκίσου μοι εἰς ὅ,τι ἱερὸν ἔ-
χεις.

— Εἰς τὴν ἀγάπην σου, Φελιτσιτά,
εἰς σέ, τὸ ὀρκίζομαι: ἐδῶ, πρὸ τοῦ ἀπε-
ράντου στερεώματος, πρὸ τῶν λαμπόντων
ἀστέρων, ὅτι σὺ εἶσαι, καὶ θὰ μένης ἡ
μόνη μου, ἡ αἰωνία ἀγάπη...

Δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ τελειώσῃ ἡνοῖξε
τοὺς βραχίονας: ἡ χεὶρ τῆς ἐξήτει τὴν ἰ-
δικήν του, τὰ χεῖλη τῆς συνήντησαν τὰ
ἰδικά του. ἄτινα κατεκάλυψε διὰ θερμῶν
φιλημάτων.

ΙΘ'

Ἐντὸς τῶν πολυτελῶς ἐστολισμένων
δωματίων τοῦ μεγάρου τῶν Σελλαμάρε
εἶχε συναθροισθῇ, ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητί
του, ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἶχεν ἡ ἀριστοκρατικὴ
τάξις τῆς Μεσσηνίας: ὑπὸ τὸ φέγγος τῶν
πολυπληθῶν κηροπηγίων καὶ λαμπτήρων
ἐλαμπον οἱ ἀδάμαντες καὶ τ' ἄλλα πολυ-
τελεῖα κοσμήματα: αἱ δὲ μεταμφιέσεις τῶν
προσωπιδοφόρων δὲν ἠδύναντο νὰ ὧσιν
οὔτε ἐπιτυχέστεραι οὔτε πολυτιμότεραι.
Κατὰ τὸ πλεῖστον ἀντεπροσωπεύετο ὁ
Μεσσηνίων καὶ οἱ νεώτεροι χρόνοι: δὲν ἔ-
λειπεν ἡ Μαρία Στουάρτ, ἀλλ' οὔτε καὶ
ἡ ζηλοτύπως αὐτὴν προσβλέπουσα Ἐλι-
σάβετ: ταύτας δὲ ἠκολούθουν πλῆθος
κομφοτάτων ἱποπτῶν, πιστότατα καὶ πο-
λυτελέστατα ἀναπαριστώντων τὴν ἐπο-
χὴν ἐκείνην. Εἰς ἐτέρας αἰθούσας διεκρί-
νετο ἡ σοβαρὰ μορφή τοῦ Δόγη, περιστοι-
χουμένη ὑπὸ Ἐνετῶν προσωπιδοφόρων, με-
ταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο καὶ πολλαὶ
δέσποινα καὶ δεσποινίδες Ἐνεταί: ὀλίγον
κατωτέρω ἐφαίνετο ὁ Λουδοβίκος ΙΕ' ὡ-
πεύων χαριέστατον ζεῦγος κυναρίων le-
vrette καὶ περιστοιχούμενος ὑπὸ τῆς
λαμπρᾶς αὐλής του, τῶν κομφοτάτων ἐ-
κείνων καὶ θηλυπρεπῶν αὐλικῶν ἱποπτῶν,
οἵτινες δὲν ἔπαυον νὰ ἐπιδιψοῦσι περι-
ποιήσεις καὶ λατρεῖαν πρὸς τὰς ἑτι κομ-
φοτέρας κυρίας.

Ἄν καὶ οἱ ἤδη προσελθόντες ἦσαν
πολλοί, οὐχ ἦττον δὲν ἔπαυον νὰ στα-
ματῶσι πρὸ τοῦ μεγάρου νάαι ἄμαξαι κο-
μίζουσα ὁλονὲν νέους προσωπιδοφόρους:
ἀλλ' αἱ εὐρεῖται αἰθουσαι τοῦ μεγάρου, οἱ
διὰ ὑψηλῶν δρυῖνων θυρῶν συνεχόμεναι,
ἠδύναντο πολὺ περισσοτέρους ἔτι νὰ περι-
λάβωσι.

Τὴν λαμπρότητα ὅμως ταύτην τῆς ἐ-

ορτῆς δὲν συνώδευε καὶ ἡ ἀνάλογος εὐ-
θυμία: πρὸ πολλοῦ, ὑπὸ τοὺς μεθυστικούς
καὶ παρατεταμένους ἄνθρωποι τῆς ὀρχήστρας
εἶχεν ἀρχίσει ὁ χορὸς καὶ ὁμως εἰς τινὰς
ὁμίλους ἐψιθυρίζοντο λίαν παράδοξοι φρά-
σεις: πολλοὶ διηγοῦντο ὅτι, ἐρχόμενοι, ἤ-
κουσαν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ λέξεις διφο-
ρουμένας καὶ ἀπειλητικὰς: οἱ προσωπιδο-
φόροι, οὗς συνήντων, ἦσαν πολὺ πρωτοφα-
κῶς ἐνδεδυμένοι, γενικὴ δὲ ἰδέα ἐπε-
κράτει ὅτι κατὰ παρεσκευάζετο ὑπὸ τῶν
ὀχλαγωγῶν κατὰ τὴν ὄραν τοῦ μεσονυ-
κτίου.

Αὕτη ἡ κόμησση, λαμπρὰν ἐνδεδυμένη
στολὴν δεσποίνης τῆς Γενοῦσης, κατὰφορ-
τον βαρυτίμων λίθων, ἐφαίνετο εἰς ἄκρον
ἀφρημένη: οἱ χαιρετισμοὶ τῆς ἦσαν τα-
χεῖς, πολλοὺς δ' ἐκ τούτων καὶ δὲν ἀντα-
πέδιδεν: ἔτρεχεν ἐκ τῆς μῆδος εἰς τὴν ἐτέ-
ραν αἰθουσαν, προφανῶς ζητοῦσα τινὰ.

Ὁ διοικητὴς δὲν εἶχεν ἔτι ἐμφανισθῇ,
ὁμοίως καὶ οἱ Ἐλβετοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ
αὐτὸς ὁ Σκαλιόνι δὲν ἐφαίνετο.

Ἐν μιᾷ μόνον τῶν πλαγίων αἰθουσῶν
εὐρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς εὐθυ-
μίας ὁμιλὸς τις κυρίων περὶ τὸν κόμητα
συνηγμένων: ἐκεῖ ἀφθόνως ἔρρεεν ὁ καμ-
πανίτης, τὰ δὲ ἄσπρα δὲν ἔπαυον, πρὸς
μεγάλην στενοχωρίαν τῆς κομῆσσης, ἥτις
πολλάκις διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ αὐτῆς τοῖς
ἐγνώρισε ὅτι αἱ φωναὶ τῶν ἐτάραττον
λίαν τὰ νεῦρά της.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ἠνεώχθησαν αἱ
θύραι, ὁ δὲ προπορευόμενος ὑπηρετὴς ἀν-
ήγγειλε τὸν διοικητὴν καὶ τοὺς Ἐλβε-
τούς.

Ἡ κόμησση, ἥτις κατὰ τὴν στιγμήν
ἐκείνην εὐρίσκετο ἀπασχολημένη, ἐστρά-
φη, καὶ πάραυτα τὸ βλέμμα τῆς περιέ-
βαλλεν ἀνήσυχον τοὺς εἰσερχομένους ἀ-
ξιωματικούς.

Ποῦ ἦτο λοιπόν, ἐκεῖνος; ἑναντίον
τοῦ ὁποίου δὲν κατώρθωσε εἰσεῖναι νὰ αἰ-
σθανθῇ μῆσος! Διότι ἦτο πλέον πεπει-
σμένη ὅτι ἂν ἤρχετο, τὰ πάντα θὰ τῷ
συνεχώρει: ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ἐρείδο-
μένη θὰ κατέφευγεν εἰς τὸ μυροδόλον καλ-
λυντήριόν της, καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ μάγον
λυκόφως τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρμίδας, θὰ τῷ
ἔλεγεν...

Αἰφνης ὁ ταγματάρχης φὸν Μπίρεν
ὑπεκλήθη ἐνώπιόν της.

— Εὐγενεστάτη κυρία! ὁ φίλος μου,
ὁ λοχαγὸς φὸν Χάτβιλ...

— Δὲν εἶνε ἐδῶ, τὸν διέκοψεν.

— Μὲ παρεκάλεσε νὰ σὰς ἐκφράσω...

— Δὲν ἤλθε λοιπόν;

— Πολὺ λυπεῖται.....

— Δὲν ἤλθεν; ἐπανελάμβανεν αὐτή.

— Ἄλλ' ὄχι, κυρία μου, μέ....

Ἐστρεφεν αὐτῷ τὰ νῶτα καὶ ἀνεμίχθη
εἰς τὸ πλῆθος τῶν μετημφισμένων.

— Κυρία κόμησση, τί φλόγαις καλὲ
εἶνε αὐταὶ ποὺ βγαίνουν οἱ ὀφθαλμοὶ σας;
μήπως πυρέσατε;

— Ἀχ! δούξ, πῶς θέλετε νὰ εἶμαι;
Ὁλος ὁ κόσμος δὲν λέγει ἄλλο παρὰ διὰ
σκοτωμούς, διὰ σικελικούς ἐσπερινούς,
διά...